

Неня

Яків Щоголів

Поле вранці на вгороді
Зіллячко бабуся;
А між зіллям, похилившись,
Спить її Маруся.

Чорнобрива та вродлива,
Спить вона й не чує,
Як її небога — неня
Плаче та сумує.

Каже: "Спи, моя голубко,
Спи, поки дівуєш;
Пробіжать твої годочки,
Так, що і не вчуєш.

Горечка тепер не знаєш
Ти, моя дитино;
Підеш заміж — наберешся
Всякої години.

Їстимуть тебе зовиці,
Їстиме свекруха;
Злиднів повно, діти плачуть,
Чоловік не слуха.

Всяке діло за тобою,
І не стане мочі
Все робити та робити
З ранку і до ночі.

От і схилишся і станеш
Ти, моя Маруся,
В тридцять літ уже старенька,
А в сорок — бабуся.

Так і я, моя кохана,
Поки діувала,

Як той день, була хороша,
Маком розцвітала.

Вийшла заміж — все минулось!
Вийшла та й пропала;
Ізігнулась, ізмарніла,
Навіки пропала!"

А вродлива, чорнобрива
Спить собі й не чує,
Як її небога — неня
Плаче та сумує.

1876